

Різдвяна історія

Події відбуваються 6 січня. За кілька годин люди сідатимуть до Святої вечері. Автовокзал у Львові. Люди їдуть до своїх рідних на вечерю, хтось повертається з роботи. На зупинці біля автобуса батько розмовляє з донькою, дівчинкою 8-ми років.

Батько: Вийдеш на кільці, бабуся там чекатиме на тебе.

Дівчинка: Тату, чому ви з мамою не можете поїхати зі мною?

Батько: Розумієш, нам з мамою терміново треба їхати у відрядження. Нас зобов'язує робота. Ти проведеш Різдво з бабусяю, тобі буде весело у неї.

Дівчинка: А якщо бабуся не прийде вчасно? Я не знаю точно де мені виходити. А телефона у мене нема.

Батько: Ну я ж не винен, що ти розбила свій смартфон. Ми телефонуватимемо на бабусин. Добре, сідай в автобус, він вже відправляється. Па-па! Веселих свят, донечко!

Дівчинка сідає, автобус рушає. Якийсь час усі їдуть мовчки. Згодом хтось з жінок починає розмову про прийдешні свята:

Жінка 1: Шкода, що цього року снігу нема, бо якось так незвично, що Різдво святкується на болоті.

Жінка 2: Та нічого, прославляти Христа треба за будь-якої погоди.

Жінка 1: І то правда, люблю, коли колядують, особливо маленькі колядники.

Автобус мчить по трасі, уже починає сутеніти, дівчинка самотньо вдивляється у вікно, її починає сковувати страх, у її голові рояться думки:

Думки дівчинки: А якщо я не побачу бабусі в темноті, якщо вона запізниться.... Що мені тоді робити? Як весело було минулого Різдва, коли ми їхали до бабусі автівкою, по дорозі колядували... Ну от, надворі вже зовсім темно... Чому так довго триває ця поїздка... Ми ніколи не їхали так довго... Тато казав їхати менше години...

Думки дівчинки перериває голос водія (Молодого хлопця років 25-ти):

Водій: Кінцева зупинка, шановні пасажери, виходимо, поспішаємо додому, до святкової вечері. Веселих усім свят!

Почувши ці слова дівчинка розридалася, вона здогадалася, що давно проїхала свою зупинку, бо не побачила бабусі або вона не прийшла. У цей час одна з жінок звернула увагу на дитину:

Жінка 1: Ти чого плачеш, малеча?

Дівчинка: Я, здається, проїхала свою зупинку.

Жінка 2: А де ж ти мала вийти?

Дівчинка: У Старому Роздолі, на кільці.

Жінка 2: Ого! Ти мала вийти ще годину тому. А як ти проїхала? Тебе мали зустріти?

Дівчинка: Так, бабуся, але вона не прийшла... а, може, я її не побачила...

Жінка 1: Ну як можна відпускати таких малят у таку далеку дорогу! Безвідповідальні батьки...

До дівчинки звертається молода жінка:

Молода жінка: Ти ж можеш зателефонувати батькам або бабусі.

Дівчинка: У мене нема телефону...

Молода жінка: Можливо, ти пам'ятаєш номер, зателефонуй з мого.

Дівчинка: Я не можу згадати жодного номера.

Молода жінка: Ну що ж з тобою робити?

Жінки хитали головами і виходили з автобуса, за ними, кидаючи байдужі погляди, виходили інші люди.

Думки дівчинки: Ну от, вони ідуть, їм байдуже, що я залишуся тут сама... у чужому незнайомому селі... Що ж мені робити?

Дівчинка просто залилась сльозами.

У цей час водій розмовляє по телефону:

Водій: Кохана, привіт, уже приїхав, останній рейс на сьогодні. За декілька хвилин буду вдома. Можеш накривати на стіл. Як там наш малюк? От буде чудово, коли народиться на Різдво. Та знаю, що рано, але не можу дочекатися, коли він з'явиться на світ.

Телефонну розмову водія перериває молода жінка:

Молода жінка: Пане водій, у вас в салоні сидить маленька дівчинка, вона проїхала свою зупинку, одним словом заблукала. Каже, що мала вийти ще в Старому Роздолі. Бабуся її не зустріла. Що будемо робити?

Після цих слів водій розгубився.

Думки водія: От тобі й на... Що ж робити? Вдома чекає вагітна дружина... Але ж тут безпомічна дитина...

Водій (до молодої жінки): Не хвилюйтеся, вас, мабуть, чоловік вдома чекає. Ідіть додому, а дитину я зараз відвезу, думаю, її вже зачекалися... А, може, вже й шукають.

Водій (до дівчинки): Ти чого розридалася, малеча! Не хвилюйся, зараз поїдемо назад, знайдемо твою бабусю. Ти тільки не плач. Давай уявимо собі, що це невеличка Різдвяна подорож...

Молода жінка: Величезне дякую, пане водій, ви справжній герой, дякую, що не залишаєте дитину в біді.

Водій: Та який я герой? Герої зараз захищають нашу країну на Донбасі, а я звичайна людина.

Водій розвернув автобус і помчав до містечка, яке вказала дівчинка.

Водій (до дівчинки): Усміхнись, все гаразд, давай заколядуємо, яку колядку знаєш?

Дівчинка (усміхаючись крізь сльози): Знаю багато колядок, мене бабуся навчила!

Водій: Ну тоді колядуємо «Нова радість стала».

Водій і дівчинка колядують:

Нова радість стала, яка не бувала,
Над вертепом звізда ясна світлом засіяла.

Де Христос родився, з Діви воплотився,
Як чоловік пеленами убого оповився.

Пастушки з ягнятком перед тим дитятком
На колінця припадають, Царя-Бога вихваляють.

– Ой ти, Царю, Царю, небесний Владарю,
Даруй літа щасливії цього дому господарю.

Даруй господарю, даруй господині,
Даруй літа щасливії нашій славній Україні.

Водій ще здалеку побачив на зупинці самотню жіночу постать.

Водій: Подивись, це не твоя бабуся тебе виглядає?

Дівчинка (радісно): Так! Так, це бабуся? Ура, мене знайшли!

Автобус зупинився, дівчинка вибігла з автобуса і кинулася до бабусі!

Бабуся: Соломійко, нарешті я тебе дочекалася! А чому ти приїхала з протилежного боку!

Дівчинка: Я заблукала, бабусю, мене зачарували, а дядько водій виявився добрим чарівником, розвіяв усі чари і я повернулася до тебе!

Бабуся: Та як же це так?

Водій: Та не хвилюйтеся, дитина просто розгубилася і минула свою зупинку, а вас, мабуть, не помітила. Але все закінчилося добре, знайшлася ваша згуба. Довелося мені повернутися, але то дурниці!

Бабуся (зі сльозами на очах): Дякую тобі, дитино! Дякую, що не залишився байдужим до чужого горя, дякую за чуйне серце і за те, що ми будемо святкувати Різдво разом з найдорожчою онукою!

Водій: Я не міг вчинити інакше. У мене теж скоро дитя народиться, не хотів би щоб мою дитину хтось залишив напризволяще!

Бабуся: Добро повернеться тобі сторицею!

Водій: Дякую! Веселих свят!

Дівчинка: Веселих свят тобі, добрий чарівнику!

Водій сідає в автобус і їде. Дівчинка махає рукою вслід, а потім обнявшись з бабусею ідуть додому.

Венгринович Софія

8 клас, СЗШ «Берегиня» м. Львова